

חלומות במעם בצל /

דבי בסול

שומעת. מתעדכנת במספר הפעמים
שהתעוררה בביטחון גמור שהיא נחה
על הדשא הלח, והתאכזבה קשות
כשגילתה שרק כרית של "פריד"
נמעת תחת ראשה. מחמיאה על
דבקוּתה במטרתה למרות היותם
רחוקים, האלפים ופסגתם. מפגינה
את שמחתי כשהיא מספרת על
הטיסה המיוחלת המגיעה אל יעדה,
ומקשיבה בסבלנות ראווה לציון
לחוויותיה בממלכה הקסומה.

"אני אומרת לך, כדאי לך לבחור יעד".
בלה מנערת פירורי ביסלי אחרונים
מידה. "ושווייץ בעדיפות ראשונה". היא
מסכמת ועקביה כבר מתרחקים. את
השקית הריקה היא השאירה על שולחני.
אבלה וחפיות מטפחת חזרתי הביתה.

הנה לך, אפילו בלה, הפשוטה
והאפורה, ששמלתה רחבה מהבנתה,
הצליחה להגשים את חלומה. ואת?
איפה אני ואיפה שווייץ. ומה
הסיכויים שלי להכיר אותה בכלל.
ולמה החלום שלי נראה כאינו בר השגה.

אני שואלת את הכלים המסתבנים
תחת ידי. הם מהנהנים, מחליקים

מכיוון שאצבעות בידיים יש לי
עשר, וציפורניים כנ"ל, וכולן כבר
קיבלו טיפול מסור בחסות שיני
הבוהקות - עברתי לכרסום קלוריות
למיניהן (ביסלי בצל בלע"ז).

"את יודעת?" רוכנת בלה מעל
עמדתי ובעיניה מבט רב משמעות.
"בשווייץ בכלל לא אוכלים ביסלי".

הופס. הטבעת המלוחה נתקעת
לי בגרון. שתהיה בריאה, בלה הזו.
אני משתעלת קלות ומשחררת
את הטבעת לדרכה.

"וסתם, בכללי, שווייץ היא מקום
יפהפה. משהו לא מצוי". היא ממשיכה
לנעוץ מבטים בשקית המרשרשת
שבידי. "ידעתי שהיא תהיה מושא
חלומותיי מיום עומדי על דעתי".

אה, זה כבר קרה? ואני סתם מחכה
לדעתה שתבוא ותפכח אותה.

"תתכבדי", אני מוותרת לה על השאריות.
"לא, לא, מה פתאום", היא מתנגדת,
אך ידיה כבר נשלחות קדימה.

"בלי פתאום", אני מצחקקת.

מיני מזונות. אמן. בתיאבון. "בקיצור,
את שומעת?" היא ממשיכה בלהט. ואני

שוב אל הכיור המסוקרן.

בועת סבון צבעונית
מתעופפת מולי בגאווה.

"גם את חושבת שאת מצליחה
יותר ממני, שקופונת?" אני שואלת
אותה בגבות מכווצות. "גם את
רוצה להראות לי איך החלום
שלך התגשם ושלי עדיין לא?"

היא מסתובבת סביב עצמה,
כאילו כדי להרשים אותי. חבל
שאין לה שמלה מתרחבת, היא
הייתה מתנפחת לה מצוין.

"החלום שלך בן מטר, חמוצה". לא
טעמתי אותה מעולם, אבל מתוקה
בטוח היא לא. "הנה, תראי" אני
מסמנת לה בידי את הדרך שעשתה

מהבקבוק, עד לאף שלי. "אז ברור
שתצליחי להגשים אותו". היא נעלבת,
המסכנה, ועוזבת את העולם. מצניחה
אחריה שרידים דביקים וקטנטנים.

צהלות מחדר הילדים מקפצות אל
המטבח ומצליחות להשמיע את
עצמן ברמה, על אף הברז הפתוח
והזרמים הבורחים ממנו בעוצמה.

כנראה על זה נאמר 'מקולות מים רבים,
אדירים קולות צחוקם של ילדים'. אני
מחייכת ומניחה את הצלחת על המייבש.

מה לי ולשווייץ, ארץ האגדות הזו?
שוקולדית ככל שתהיה, לי יש
חלומות מתוקים יותר. טהורים יותר.
נצחיים יותר. והם משחקים עכשיו
במרץ, על השטיח בחדרם.